

ساز و کارهای کنترل و پایش ریسک نقدینگی

در راستای پایش ریسک نقدینگی بانک ملت، از شاخص های ریسک های کلیدی (Key Risk Indicators) استفاده می نماید. برخی از مهمترین شاخصهای مذکور عبارتند از:

۱) نسبت پوشش نقدینگی (Liquidity Coverage Ratio) - (LCR): یکی از مهمترین ابزارهای

که در پایش ریسک نقدینگی مورد استفاده قرار می گیرد نسبت پوشش نقدینگی (Liquidity Coverage Ratio) - (LCR) نام دارد. نسبت مذکور از حاصل تقسیم "دارایی های نقد با کیفیت" به "خالص جریان نقدی خروجی تفاوت جریان های نقد ورودی و خروجی طی دوره زمانی سی روزه آتی" محاسبه می گردد.

۲) نسبت خالص تامین مالی با ثبات (Net Stable Funding Ratio) (NSFR): در حال حاضر الزامی

از سوی بانک مرکزی به منظور محاسبه و رعایت نسبت مذکور وجود ندارد. نسبت مذکور در حال حاضر در بانک محاسبه می گردد. نسبت نقدینگی با ثبات (NSFR) افق زمانی طولانی تری دارد و با هدف ایجاد ساختار سررسید پایدار دارایی ها و بدهی ها در بانک توسعه یافته است.

۳) سایر نسبت های نقدینگی: نسبت های مختلف ریسک نقدینگی در بانک مورد پایش ریسک

نقدینگی مورد استفاده قرار می گیرد. نسبت های "دارایی های با قابلیت نقد شوندگی سریع به کل دارایی ها"، "دارایی های با قابلیت نقد شوندگی سریع به بدهی دیداری"، "نسبت سپرده به تسهیلات در بخش ریال و ارز" و... از نسبت هایی هستند که در بخش نقدینگی مورد توجه قرار می گیرند.

۴) در بانک ملت مراجع مختلفی نظارت، کنترل و پایش ریسک نقدینگی را در دستور کار دارند.

که برخی از مهمترین آنها عبارتند از: کمیته مدیریت ریسک؛ کمیسیون ریسک نقدینگی؛ کمیته دارایی و بدهی

بانک ملت علاوه بر موارد مذکور به منظور مدیریت ریسک نقدینگی از ابزار های مختلفی همانند

قیمت گذاری انتقالی و جوه استفاده می نماید. قیمت گذاری انتقالی و جوه یکی از ابزارهایی است

که به منظور مدیریت ریسک نقدینگی استفاده می شود. با تغییرات نرخهای انتقالی و جوه، منابع

و مصارف در سطح شعب مدیریت شده و در نهایت نقدینگی بانک مدیریت می شود.

